

Och då två junkrar jag i skogen spanar,
Jag flyr . . . . . och bältet . . . . .

Leonora.

Allt förloradt är.

En okänd jägare man nyss såg här.
Ditt bälte bar han, dina spår att leta,
Och jag förrådt dig, utan att det veta.

Jonathan.

Var lugn! Vi fly i dag till Föglö skär,
Och ingen junker skall oss söka der.

Leonora.

Du vet då ej, att sedan tvenne dagar
Kung Carl med hofvet här på Åland jagar?

Jonathan.

Hvad säger du? Är kungen sjelf på jagt?

Leonora.

Hans egen elg har du om lifvet bragt.

Jonathan.

Ve mig! Mitt lif är utan nåd förbrutet.

Leonora.

Kom du min gosse, kom, o kom,
Från denna strand att vända om!

Här lurar döden på din stig;
Fly, om du älskar mig!

Jonathan.

Sörj ej, min vackra flicka du,
Fri står jag här hos dig ännu.
Stark är min arm och fast mitt mod,
Och säkert är mitt lod.

Leonora.

De komma, komma många,
Dig gripa och dig fånga . . .

Jonathan.

Hulda, lugna dig!

Leonora.

De skola fångsla, binda,
I bojer hårdt dig linda . . .

Jonathan.

Mer ej ängsla dig!

Leonora.

Ack, om du dör, skall jag så ensam vara!
All fröjd och frid med dig sin kos de fara.

Jonathan.

Sörj icke mer! Med dig jag flyr, du ömma,
Att på en fjerran strand vår kärlek gömma.

Jonathan och Leonora.

Jag har en vän, en vän så huld,
Så trogen som det klara guld.

Den vännen vill jag hålla kär,

Den vännen { han } står här.
                  { hon }

Den vännen är mitt hopp, min tro,
Den vännen är min lefnads ro,
Den vännen är min tröst, min frid
I lifvets heta strid.

Jag ingen ann mitt hjerta ger
Och ingen kan oss skilja mer,
Och hans jag är } i lust och nöd,
Jag hennes är }
Allt uti lif och död.

N:o 9. Melodram och Sextett.

(Talpartier).

Quartett.

Leonora.

Ve, jag förskräckes,
Grafven uppväckes,
Skymt af en skepnad
Slår mig med häpnad.

Se, de förskräckas,
Grafvarna väckas,
Skymt af en skepnad
Slår dem med häpnad.

Gyllenstjerna.

Bröder, hur lustigt här
Fylles hvad jag begär!
Kärlek och drufvors glöd
Väcka en död.

Quartetten.

Leonora.

Gudaförsmäderi!

Falske förrädare!

Gyllenstjerna.

Är jag en hädare,
Fritt, får gå!

Quartetten.

Leonora.

Kom låt oss ila!

Ja, jag vill ila.

Gyllenstjerna.

Ej må vi hvila,
Fegt här stå.

Quartetten och Gyllenstjerna.

Så skyndom oss, så skyndom till vårt värf;

Leonora.

Vårt värf!

Quartetten och Gyllenstjerna.

Det fröjd må bringa, bringa oss förderf.

Leonora.

Förderf!

Quartetten och Gyllenstjerna.

Må prakt emot oss smila, eller nöd;

Leonora.

Ja nöd!

Quartetten och Gyllenstjerna.

Till makt vi ila, ila, eller död.

Leonora.

Ja död!

No 10. Aria.*Leonora.*

O, du den silfverklara månens strimma,
 Som, ensam lugn, i lifvets stormar ler,
 Som från din höjd i tysta nattens timma
 Odödligt säll på jordens sorger ser,
 Gjut klarhet i den mörka orons dimma,
 Gjut tröst i Leonoras hjerta ner!

Ha, det är tid;

Ej mer, mitt hjerta, bäfva!

Fara och strid

Kring kungens hufvud sväfva.

Hör det, du mur,

Som störtar i ruiner,

Hör det, natur,

Som vildt i stormen hviner!

Himlarna stå i brand;

Brottet har sträckt sin hand,

Sveket har snärjt sitt band
 Mot din krona,
 Mot din krona, min kung, mitt land!

Står du ej opp
 Ur dessa murars grafvar,
 Hjeltars tropp
 Med dina multna glafvar?
 Förtro ej din vakt
 Åt dessa svaga armar!
 Finns ej en makt,
 Som nådigt sig förbarmar? . . .
 Murarna svara ej,
 Grafvarna öppnas ej,
 Hjeltarne vakna ej.
 Ack, allena,
 Ack, allena, allena jag står . . .
 O, nej!

Du höga makt, som bjuder stormen tiga
 Och tämjer hafvets skumbetäckta våg
 Och bjuder morgonrodnans stråle stiga
 Ur nattens flor, som nyss kring jorden låg;
 Kom, att min själ med nya krefter viga
 Och styrka till det höga värf min håg!

Du, som den minsta blomma vill bevara
 För stormens il, för middagssolens brand;
 Min kung förrådts, mitt land är uti fara;

O, skydda du min kung, mitt fosterland!
 Ha, natten flyr . . . jag på min post skall vara.
 Min kung skall räddas af en flickas hand.

N:o 11. Storm-aria med Kör.

Jonathan.

Den kallar jag en usel man,
 Som ej sitt segel sköta kan,
 Som rädd och blek på stranden står,
 När stormen öfver hafvet går.
 Må flickan sitta ung och säll
 Och plocka ros i sommarqväll,
 Till hafvet längtar sjömans båg,
 Hans hem, det är den fria våg.

Kör af Fiskare.

Den kallar jag en usel man etc.

Jonathan.

Raskt i din båt, skjut ut, låt gå!
 Dick bidevind, skot an, pass på!
 Vindarna susa,
 Brusa, brusa,
 Seglona lefva,
 Refva, refva!
 Refva åt fanders inte! Stopp! Skot an!
 Tar hon in vatten? Hurra, ös var man!
 Babord med rodret! Loff! låt gå!

Dick bidevind, skot an, pass på!
 Den kallar jag en usel man,
 Som ej sitt segel sköta kan.

Kören.

Babord med rodret etc.

Jonathan.

Hell dig, du fria Bottenhaf,
 Du Östersjö, mitt hem, min graf!
 Hell dig, du vida Finska vik,
 På segel och på segrar rik!
 Emellan er, lik fager mö.
 Är Ålands glada, gröna ö,
 Och usel kallas här den man,
 Som ej sitt segel sköta kan.

Kören.

Och usel kallas här den man etc.

N:o 12. Finale.

Reutererantz.

Hvad! Jonathan?

Jonathan.

Ja, så jag heter. Jonathan från Föglö.

Reutererantz.

Det är då du?

Kör af Fiskare.
Hvad säger han?

Jonathan.

Hvem skulle jag väl vara, om ej jag?
Vasserra,

Reutercrantz.

I kungens namn jag arresterar dig.

Kören.

I kungens namn?

Jonathan.

Mig? Med hvad rätt?

Reutercrantz.

Följ mig!

Du kungens elg har fällt, och utan nåd
Dig lifvet kosta skall ditt öfverdåd.

Jonathan.

Ve mig!

Kören.

Det får ej ske!
Tag dig till vara!
Vi dig försvara.

Reutercrantz.

I kungens namn!

Kören.

Nej nej, det får ej ske.

Reutercrantz.

Ha, hvem trotsar mig?

Jag förkrossar dig.

Kom, ja, ja, det måste ske.

Jonathan.

Ack, man vill rycka

Mig bort från min lycka!

Ej i min famn får min flicka jag trycka.

Kören.

Aldrig vi lemna dig,

Döden man ämnar dig.

Nej nej, det får ej ske.

Reutercrantz.

Bäfven för kungens karm,

Lagarnas tunga arm!

Kom, ja ja, det måste ske.

Jonathan.

Vindarna susa

Och vågorna brusa.

Aldrig mig hafvet mer förtjusar.

Kören.
Tillbaka!

Reutercrantz.
Tillbaka.

Jonathan.

Respekt för landets lag!
Mig villigt gifver jag.

Kören

Jonathan . . . mins Leonora!

Jonathan.

Leonora! Ack, att mer ej famna
Sin flicka, sin flicka i nöden!

Kören.

Skändliga öden,
Att lemna i nöden
Raskaste sjöman, som dömes till döden!

Reutercrantz.

Skändliga öden!
Er icke bemöden;
Fritt mig den brottslige följer till döden.

Kören.

Gif honom fri, o gif oss honom fri!

Jonathan.

Nej nej, mig villigt gifver jag.

Kören.

Vid vår ära
Vi svära,
Skall du falla,
Skola alla
Ålands elgar blöda!

Reutercrantz.

Lagen krossar
Den som trotsar,
Ej mot lagen jagen!

Kören.

Må den krossa,
Vi den trotsa
Vid vår ära
Vi svära,
Skall du falla,
Skola alla
Ålands elgar blöda!

TREDJE AKTEN.

N:o 13. Marknadskör och Soli.

Hej så lustigt bara,
 Här är godt att vara,
 Här är öfverflöd på alla saker rara,
 Mynt i alla fickor.
 Raska gössar, flickor;
 Sådan marknad går ej af för svafvelstickor.

Låt oss sälja, välja och befalla,
 Och tillika rika blifva alla.

Hej, så lustigt bara,
 Här är godt att vara,
 Här är öfverflöd och ingen nöd.

En Åbokrämare.

Flickor små och drängar,
 Hvem af er har pengar?
 Hvem vill ha kattun till sina brudesängar?
 Granna band och schalar,
 Tobak för en daler,
 Snus och krut och bly för den som väl betalar?

Gummor små och gubbar,
 Här är tyg till stubbar,
 Här är knappar, lappar, tappar, spik och nubbar,
 Kära, se på struten!
 Kaffe, det är knuten,
 D'ä' så godt för bröstet och så sött för truten!

Kören.

Flickor små och drängar etc.
 Hej, hej, hej, hej så lustigt bara etc.

En Fiskargumma.

Hvem vill köpa laxar,
 Abbor, sik och braxar?
 Aldrig såg bland fisk man så'na stora kaxar.
 Ströming, jo jag tackar,
 Tunnan väl jag packar.
 Si så magra stjertar och så feta nackar!

Kören.

Hvem vill köpa laxar etc.

Leonora.

Här var det . . . här i marknadens tumult!
 Jag har förrådt dem . . . . Drottningen är här
 Om få minuter . . . . blott det svarta dädet
 Man hindra kunde intill dess . . . O himmel!
 Derborta kungen med förrådarn går,
 Bör jag väl varna honom? . . . Nej, det skulle
 En plan, i förtid röjd, blott skjuta opp.
 Mod, fintlighet och list, det är mitt hopp.
 I deras eget garn jag skall dem fånga.
 Har jag blott en i fällan, har jag många.

Första Marktschrejaren.

Hvem vill se min sehture schkåp,
 Mine schmucke tafler?
 Kunger und printzesser — hå!

Fyrster und genraler!
Schlacht bei Lützen — guck, mein Sohn!
Cæsar und Napoleon!
Sehture exposition . . .
Koster tausend thaler.

Titte! London und Paris!
Helsingfors! Kajane!
Eva uti paradis,
Turker und Morianer!

Andra Marktschejaren.

Kommt mal her und se den Björn,
Ist ein ächt Finnländer!
Han kan flige som en örn,
Dantze utan ände.
Seht mal på den ludne kropp,
Han kan valse i galopp . . .
Polka und mazurka, hopp!
Wie das geht behände.

En Krögare.

Kära mina gossar,
Se så solen blossomar,
Nu så är det tid att ni på pungen lossar.
Här är öl som gäser,
Här är mjöd som fräser,
Vill ni lite bränvin ha, jag er ej snäser.

Kören.

Kära mina gossar etc.
Hej, hej, hej, hej så lustigt bara etc.

N:o 14. Kuplett.

Andra Bondfickan.

En kung, ja ser du, Greta,
En kung, det skall du veta,
Han är — så sade mor —
Så hög som tall i skogen,
Så stark som häst för plogen
Och som ett berg så stor.

Han bär ett svärd vid sidan,
Så stort, att uti sidan
Båd du och jag kan stå.
Han kan som åskan duudra,
Och armar har han hundra
Och ögon hundratvå.

Han är så len om hullet,
Han äter klara gullet
Och dricker bara vin.
Och, Greta, är man tvungen
Engång att kyssa kungen,
Då bär det rakt . . . för hin.

N:o 15. Danslek.

Kör af landtfolk.

Och viljen J veta, och viljen J förstå
Hur bonden han plöjer sin åker och sår?

Han sådde, han sådde, han sådde si så här,
 Och sedan så hvilade han si så här.
 Han stampade med foten, han klappade med hand,
 Han svängde sig om, si så glader var han,
 Och sedan han valde sig en maka.

Och si hvad jag hafver uti min hand,
 Och si hvad jag hafver att leda:
 En så unger tärna, så vacker och grann,
 Det syns nog uppå hennes seder.
 Jag håller henne kär,
 Det vet hon så väl,
 Jag törs inte säga huru vacker hon är.
 Jag låter henne stå,
 Jag låter henne gå
 Till en annan gång.

(Recitativer m. m. under Kören.)

Leonora.

Hvar dröjer drottningen?
 Nu kungen de omgifva . . .

Gyllenstjerna.

Jag har dig, vackra tös!
 Nu bryter stormen lös.

Leonora.

Släpp mig! . . . Jag mer ej andas.

Bondgossar under dansen.

Men dessa svarta män . . .

De sammansvurne.

Rätt sakta och försigtigt!
 Vårt värf är viktigt.

Gyllenstjerna.

Kom, följ mig!
 Jag älskar dig.
 Följ mig till min hydda!

Leonora.

O himmel, kungen skydda!

Kören.

Och si hvad jag hafver uti min hand,
 Och si hvad jag hafver att leda:
 En så ung och blomstrande riddersman,
 Det syns nog uppå hans seder.
 Jag håller honom kär,
 Det vet han så väl,
 Jag törs inte säga huru vacker han är . . .

Kungen.

Förräderi!

Kören.

Hvad är å färde?

Männ det är allvar?

Männ det är skämt?

(Talpartier.)

N:o 16. Sopransolo och Kör.

Förrädarn fången är.

Hvi stån J rådlöst här?

Så vet, den man, som tvungen

Man förde bort, var kungen!

Kören.

Man tvungen

Från oss bortförde kungen?

Leonora.

Ej hvilten, Ålands män,

Förrn detta brott J hämnat!

En redlig man ej än

Sin kung i sticket lemnat.

Kören.

Nej, det ej hända får.

Leonora.

Så skynden i hans spår!

Kören.

Båd, gammal och ung

Till vapen må ila,

Ej rasta, ej hvila

För sak, som är god.

Leonora.

Till vapen!

Kören.

Till vapen!

Leonora.

Att hämma!

Kören.

Att hämma,

Att hämma vår kung,

Att rädda vår ära,

Vi hasta, vi svära,

Den pligt är ej tung.

På slätternas ljung

Vi trotsa de djerfva,

Dem krossa, förderfva

Och hämma vår kung.

N:o 17. Trio, Quartett och Kör.

Gyllenstjerna.

Dyrkade sköna flicka,

Född att med kärlek blicka,

Mer än hotande vapnet
Segra din blick förmår.

Leonora.

Kuttra, min hök, och skicka
Smekande ord och qvicka!
Dufvan ej dörren öppnar,
Hon din falskhet förstär.

Jonathan.

Himmel, jag ser min flicka!
Goda makter mig skicka,
Förrän hotande vapnet
Skördar mitt unga lif.

Gyllenstjerna.

Hulda, lägg bort ditt vapen!

Leonora.

Nej, jag ej ger mitt vapen.

Gyllenstjerna.

Fräls mig ur fångenskapen!

Leonora.

Dröj uti fångenskapen!

Gyllenstjerna.

Evigt jag blir din fånge,
Sköna flicka, ändå!

Leonora.

Ja, du skall bli min fånge,
Granne junker, ändå.

Jonathan.

Hulda, jag ser dig åter,
Förrän du mig begråter.
Skall du min kärlek glömma,
När jag ifrån dig går?

Gyllenstjerna.

Ack var mig huld!
Jag ger dig guld . . .

Leonora.

Du ger mig guld! . . haha!

Jonathan.

Ack, var mig huld
För kärleks skuld!

Gyllenstjerna.

Ack, fräls mitt lif,
Och drottning blif!

Leonora.

Jag drottning bli! . . . haha!

Jonathan.

O himmel, hvilka öden!
Jag föres bort till döden,
Och hon, som jag har älskat,
Mig glömmet för en ann'.

*Gyllenstjerna.**Leonora.*

Dyrkade sköna flicka etc. | Kuttra, min hög etc.

Jonathan.

Himmel, din åska skicka!
Trolös min egen flicka
Kärliga möten stämmer,
När jag till döden går.

Leonora.

Hit, hit! Kom hit med vakten!
Den mannen noga akten!
Hvar har du dröjt? Och dessa?
Så säg mig, Jonathan?

Jonathan.

Gå, falska, till den andra!
Låt mig till döden vandra!

Leonora.

Ve mig! Jag glömt för kungen
Din fara och ditt brott!

Gyllenstjerna.

Nåväl, min spotska sköna,
Du lyckans gunst fått röna.

Jonathan.

Farväl, min fordna flicka,
Må lycklig bli din lott!

Leonora.

Det är ej möjligt, säg,
Det kan ej möjligt vara?
Du skulle dö? O nej,
Du säkert skämtar bara.

Jonathan.

Sen du mig öfverger,
Har lifvet intet värde.

Leonora.

Ers majestät! Jag ber . . .

Drottningen.

Hvad larm! Hvad är å färde?

Leonora.

Nåd! Nåd, ers majestät!
Man Jonathan vill döda.
För hvad! O Gud, för det
En usel elg setts blöda!
Se blott, en man som han
Man söker långtifrån.
Nåd! Nåd för Jonathan.
Nåd! Nåd!

Drottningen.

Hvar är min son?

Jonathan.

Hon älskar mig då än!

Gyllenstjerna.

Mig drottningen ej skåde . . .

Leonora.

Hans lif skänk mig igen
Af kunglig gunst och nåde!

Drottningen.

Men kungen? O hvad harm!

Leonora.

Hvad angå kungars nycker
En flicka, från hvars barm
Man hennes älskling rycker!

Jonathan.

Mod, Leonora, mod!
Han kommer . . .

Leonora.

Hvem?

Drottningen.

Min son!

Kören.

Vi hämnat vår kung,
Vi räddat vår ära,
Vi heligt det svära,
Den pligt var ej tung.
På slätternas ljung

Vi trotsat de djerfva,
Dem krossat, förderfvat
Och hämnat vår kung.

N:o 18. Finale.

Leonora.

Han, hvars kula träffade i går
Den ädla elg, — hvad olycksdag!
Den bäste man på Ålands hela strand,
Han nu sitt brott med lifvet gälda skall,
Man vill ifrån mitt hjerta honom rycka.
O herre konung! O herre konung!
Af nåd förbarma dig,
Skänk mig min Jonathan!

Konungen.

Din bön beviljas.

Kör.

Konungens nåd
Har lagens bila hejdat.
Vist är hans råd,
Och må hans namn bli frejdadt!

Leonora.

Lycka och lif
Hans nåd åt oss beskärde.

Jonathan.

Mer än ett lif:
Det som ger lifvet värde.

Kören.

Konung, vi tacke dig.

Jonathan och Leonora.

Konung, vi prise dig.
 Skyddande hamn
 Skall nu vår kärlek finna.
 Der skall ditt namn
 I våra hjertan brinna.

Kören.

Konung, vi tacke dig etc.

Kungen.

Tack, Leonora, tack! Jag tror på menskor åter!

Kören.

Konungens nåd
 Har lagens bila hejdat.
 Vist är hans råd,
 Och må hans namn bli frejdadt!

Horn.

Ett rykte sällsamt, ja otroligt,
 Har sagt hans majestät af bofvar fången.
 Vi skyndat hit, att sjelf oss öfvertyga
 Och glädas att vår kung se oskadd här.

Reutererantz.

Hvad ser jag! Denne man, till döden dömd,
 Står fri vid sidan af sin kung!

Kungen.

Jag vill det.
 Hans brott jag glömt. Hans straff jag efterskönt.

Horn.

Ers majestät, tillåt mig att erinra,

Att lagen honom dömt. Omyndig än,
 Ers majestät ej äger att benåda.

Drottningen.

Gref Horn, vi länge glömt, bad' jag och ni,
 Att äfven kungabarn till ålder komma.
 Man mognar tidigt under kronans tyngd,
 Och hvad i år än brister kan ersättas
 Af kungligt sinne och af manlig håg.
 Er kung ej neka kronans skönsta ära,
 När — märk, gref Horn! — han vill blott den
 begära.

Deklamation med musik.

Kungen.

På Åland slutad nu är kungens jagt;
 Till statens värf oss låtom återvända.
 Men förrn vi lemna denna sköna trakt,
 Der troget folk kring thronen håller vakt,
 Låt ett farväl oss än til Finland sända.

O Finland, mina fäders arfvelott,
 Som blödt för dem, som stridt för dem med ära,
 Som städse lidit och försakat blott,
 Men aldrig knotat, svikit och förrådt,
 Du står din unge konungs hjerta nära.

Jag älskar dig! Vill Gud, att jag en dag
 I frid här mina fäders ärfda krona,
 Jag svär att värna dig med rätt och lag,
 Och denna arm, opröfvad än och svag,
 Skall läka dina sår, din nöd försona.

Hvad öden ock för dig må randas än,
 Bli trofast, som du var, i fröjden, smärtan!

Vid Gud, din kung skall gälda det igen!
 Det är min ed. Välan, så rista den
 I dina hälleberg och dina hjertan.

Horn.

Nu låt oss gå ombord!

Kungen.

Ett högt farväl åt Finland!

Kören.

Och ila vi bort från Finlands strand,
 Det älskade land, det dyra land,
 Så helsa vi högt dess blomstrande skär,
 Så lemna vi minnen och hjertan der.

Och lefve du fritt och sällt och gladt,
 Du älskade land, vårt hjertas skatt!
 Högt stige vår bön mot himmelens rand.
 För dig, för dig, o vårt fosterland!

Kör.

Farväl! Farväl!

Pris: 50 penni.

